ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Δύο πολύ σημαντικές απεργίες έγιναν την προηγούμενη βδομάδα στον Πειραιά. Αυτή των ναυτεργατών και η απεργία στην Cosco. Δεδομένου ότι ήταν οι πρώτες απεργίες μετά το «τέλος των μνημονίων» προσφέρονται για ορισμένα πρώτα συμπεράσματα για την «μεταμνημονιακή εποχή»:

1. Οι δύο απεργίες είχαν καθολική συμμετοχή. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία και δεν είναι δεδομένο. Η 48ωρη απεργία των ναυτεργατών παράλυσε όλα τα λιμάνια σε όλη την χώρα δείχνοντας ότι στον χώρο αυτό, του πιο βαθιού ιδιωτικού τομέα, με το πιο σκληρό τμήμα του ελληνικού κεφαλαίου απέναντι (τους εφοπλιστές), υπάρχει ένα κίνημα με αγωνιστικά αποθέματα και μεγάλη μαχητική ικανότητα. Η δε απεργία της COSCO είχε κυριολεκτικά να αντιμετωπίσει θεούς και δαίμονες, την αστική δικαιοσύνη, όλο το άθικτο αντεργατικό οπλοστάσιο των μνημονίων, την εργοδοτική τρομοκρατία αλλά και την εσωτερική παρέμβαση (και με κυβερνητικό δάκτυλο) στη συνδικαλιστική συσπείρωση των εργαζομένων με τη δημιουργία εργοδοτικού σωματείου και τη διάσπαση της ενιαίας ταξικής έκφρασης των εργαζομένων.

2. Η στάση της εργοδοσίας ήταν και στις δυο περιπτώσεις άτεγκτη και συμβαδίζει με τις εξαγγελίες Τσίπρα στην ΔΕΘ και τη στρατηγική του κεφαλαίου για την μεταμνημονιακή περίοδο. Στους ναυτεργάτες για παράδειγμα οι εφοπλιστές ξεκίνησαν με πρόταση για αύξηση 1,5% από 01.09.2018 έως 31.12.2019 (ουσιαστικά 1,5% για δύο χρόνια) και κατέληξαν στο 2% για ετήσια σύμβαση με αναδρομική ισχύ, όταν οι συνολικές απώλειες της εργατικής τάξης τα χρόνια αυτά υπερβαίνουν το 30-40% του εισοδήματός τους. Στην κατεύθυνση αυτή δόθηκε λευκή εντολή στην κυβέρνηση και κυρίως στο ΥΕΝ να παρουσιαστεί ως δήθεν υπερασπιστής της ΣΣΕ των Ναυτεργατών. Με τους ρυθμούς του 2% θα πρέπει οι Ναυτεργάτες να περιμένουν 15 χρόνια για να ολοκληρωθεί η αναπλήρωση. Αυτό σημαίνει “σταδιακή βελτίωση” που λέει η κυβέρνηση. Ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι! Η ουσία τους είναι: ψίχουλα για να κλείσουμε τα στόματα, για να λέμε ότι «βγήκαμε από τα

μνημόνια», και ουσιαστικά για να σταθεροποιηθεί και να μην αλλάξει ποτέ το «μνημονιακό κεκτημένο» του κεφαλαίου, πάντα στο όνομα της "ανταγωνιστικότητας" και των "αντοχών" της ελληνικής οικονομίας. Η στάση της κυβέρνησης , οι πιέσεις του υπουργείου Ναυτιλίας και φυσικά των ΜΜΕ πίεζαν σε αυτή την κατεύθυνση. Τα δικαστήρια αξιοποιώντας όλο το άθικτο απεργιοκτόνο πλαίσιο έβγαλαν παράνομη την απεργία της ΕΝΕΔΕΠ και –μέσα σε λίγες ώρες και αυτή που κήρυξε το ΕΚ Πειραιά!

3. Ο κυβερνητικός εργοδοτικός συνδικαλισμός έπαιξε για μια ακόμα φορά τον αντιδραστικό, βρώμικο ρόλο του. Στην απεργία των ναυτεργατών υπήρχε σκόπιμος περιορισμός και υποβάθμιση των αιτημάτων (χαρακτηριστικά δεν τέθηκαν καθόλου τα αιτήματα που αφορούν το ασφαλιστικό των ναυτεργατών και το εργασιακό καθεστώς στα καράβια όπως η οργανική σύνθεση των πληρωμάτων, αιτήματα που έθεσε μόνο η ΠΕΝΕΝ) ενώ εξελίσσονταν διαρκείς παρασκηνιακές διαβουλεύσεις της ηγεσίας της ΠΝΟ με την εργοδοσία και την κυβέρνηση για το σταμάτημα της απεργίας και την «λύση» που τελικά δόθηκε. Στην απεργία της COSCO φαίνεται ότι η κατάσταση είναι ακόμα πιο χοντρή καθώς εκεί «στήθηκε» σε χρόνο μηδέν εργοδοτικό σωματείο, με στήριξη και από την ΧΑ, το οποίο στάθηκε φανατικά ενάντια στην απεργία. Μάλιστα την μέρα της απεργίας οι άνθρωποι του εργοδοτικού «σωματείου» έλαβαν θέση ως... μπράβοι απέναντι από τους απεργούς και πλάι στους λιμενικούς.

4. Αλγεινή εντύπωση προκάλεσε η απόλυτα απαράδεκτη, αδικαιολόγητη και καταστροφική για το κίνημα επίθεση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ απέναντι στην ΠΕΝΕΝ. Η επίθεση σε ένα ταξικό σωματείο, που δίνει με μεγάλη συνέπεια την μάχη στα καράβια, με κατηγορίες για «συμπόρευση με τον κυβερνητικό εργοδοτικό συνδικαλισμό» και «παρασκηνιακές μεθοδεύσεις» όταν **ήταν το μόνο ναυτεργατικό σωματείο, που κατήγγειλε τις παρασκηνιακές μεθοδεύσεις και τον ρόλο του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού είναι απαράδεκτη. Η τακτική του «συντρίβουμε ό,τι αγωνίζεται αν απλά δεν συμφωνεί μαζί μας» διασπά το αναγκαίο ταξικό μέτωπο, αδυνατίζει το μέτωπο απέναντι στην κυβέρνηση, το κεφάλαιο, τον εργοδοτικό – κυβερνητικό συνδικαλισμό και ευνοεί τελικά μόνο τις επιδιώξεις της εργοδοσίας.**

5. Η **πρωτοβουλία πρωτοβάθμιων σωματείων για συντονισμό** ήταν παρούσα και έκφρασε την αλληλεγγύη της στους δύο αυτούς σημαντικούς αγώνες. Με αυτοκριτικό

πνεύμα αναγνωρίζουμε τις αδυναμίες μας σε σχέση και με τις ανάγκες της ταξικής πάλης. Σήμερα χρειάζεται ουσιαστική στροφή στους χώρους και τους κλάδους δουλειάς, «χτίσιμο βαθύτερων σχέσεων» με τα αγωνιζόμενα κομμάτια της τάξης.

6. Στη νέα αυτή περίοδο η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος αποτελεί προϋπόθεση για την αντεπίθεση των αγώνων και την αποτελεσματική αντιπαράθεση στην επίθεση του κεφαλαίου:

- Με αιτήματα που να θίγουν τον πυρήνα της μεταμνημονιακής περιόδου και της απόπειρας μόνιμης "σταθεροποίησης". Το εργατικό κίνημα χρειάζεται σαφή οικονομικά αιτήματα και διεκδικήσεις που να σπάνε το δημοσιονομικό κορσέ και τους περιορισμούς των συμφωνηθέντων πλεονασμάτων. Τα ταξικά σωματεία πρέπει να επεξεργαστούν εργατικά αιτήματα που να σπάνε την εκμετάλλευση και την κερδοφορία του κεφαλαίου.
- Με σύνδεση των εργατικών αιτημάτων και διεκδικήσεων με τους γενικότερους πολιτικούς στόχους ανατροπής (κατάργηση μνημονιακών νόμων, διαγραφή χρέους, ρήξη-έξοδο με ΕΕ και ΔΝΤ, λεφτά για δημόσιες υποδομές και όχι για ΝΑΤΟϊκές βάσεις, εξοπλισμούς κ.ά.).
- Με τον πανεργατικό αγώνα, το ξεδίπλωμα του κοινού αγώνα και την έκφραση της ταξικής αλληλεγγύης, που αποτελούν ουσιαστική προϋπόθεση για την νίκη των αγώνων. Από αυτή την σκοπιά οι δηλώσεις περί Παμπειραϊκής απεργίας από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά δεν πρέπει να μείνουν απλό ευχολόγιο, αλλά να γίνουν πράξη.
- Με αυτοτελές αγωνιστικό και απεργιακό σχέδιο όλων των ταξικών σωματείων και δυνάμεων, απέναντι στις ξέπνοες μορφές πάλης και στον ακολουθητισμό στις πρωτοβουλίες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.
- Με την μετωπική συμπαράταξη όλων των ταξικών δυνάμεων, με κοινή αγωνιστική δράση στη βάση της ισοτιμίας, του αλληλοσεβασμού και της διακλαδικής αγωνιστικής αλληλεγγύης, μακριά από λογικές "κομματικής" συσπείρωσης.
- Με την δημοκρατία των αγωνιζόμενων, με εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη και τις δυνατότητες των αγώνων της.

7. Μετά από 8 χρόνια μνημόνια η εργατική τάξη έχει ανάγκη να ανασάνει, να βελτιώσει την ζωή της, να ζήσει ανθρώπινα. Αυτό είτε θα το περιμένει από την κυβέρνηση με την αυταπάτη της σταδιακής αλλά ασφαλούς βελτίωσης της θέσης της είτε θα παλέψει ενάντια στην γραμμή της μακρόχρονης σταθεροποίησης του «μνημονικού καθεστώτος», για ξήλωμα όλου του αντεργατικού νομικού οπλοστάσιου για ουσιαστικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, για ΣΣΕ κλπ. Οι εργαζόμενοι «ακούνε» και όπως έδειξαν οι δύο αυτές πολύ

σημαντικές απεργίες είναι διατεθειμένοι να ανοίξουν τον βηματισμό τους. Πρέπει και το ταξικό κίνημα να κάνει το καθήκον του και να μπει μπροστά για ένα νέο μεγάλο κύμα αγώνων, που θα συντρίψει τα πλαστά διλήμματα και θα σπάσει στην πράξη την κοινοβουλευτική αναμονή ανοίγοντας άλλους δρόμους. Η συσπείρωση εδώ και τώρα όσων δυνάμεων συμφωνούν σε αυτή την λογική αποτελεί επομένως ένα πολύ κρίσιμο στοίχημα.

Η γραμματεία της πρωτοβουλίας πρωτοβάθμιων σωματείων